

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094856752/facsimile.pdf (tilgået 09. april 2024)

Anvendt udgave: Syner



boler på noet andet. Den lille klump dør, som pustes fra hinanden, dørster hen og forsvinder? Sådan er menneskets begjæring; en klump af noet forstørret, som bryder ud med en vis kraft, nemlig med udvidekraften, men som så udvider sig for meget. Da den endnu var klemt inde og trængte til at komme ud, ejede den en vis trykkraft, den beted noget, men så fører den ud og kom til at bemyde ingenting, findi den gik tabt i rummet som en fjært, der spredes for vinden, udyndes, taber al sin kraft, blir til slet intet, ja, lisom en fjært og ikke anderledes.

Men åbenbaringen? Jeg er oplagt til at se syner, sidder her alle for det samme – nå?

Dar dør? Ikke andet end en mand, der går og sparker til knolde. Det gør jeg osse. Jeg kan ikke høre knolde, føde, tunge lernkolde, vigtige knolde, der legger sig for ens fodder, for at man skal smuble over dem, dumme, hårde knolde, som ingen nytte er til qua knolle. I skal pulveriseres, mases til ydmygt stov, at I kan blive til mold og bare noet, I, som er vigtige af jer ufrugtbare fasthed, af jer gavnløse sejhed. Aspirerede I kasker til at blive brugt som muensten, sådan som I nu er?

Spark – ja. Benens skal ikke alene bruges til at gå på, de kan osse anvendes til noet højere. Lisidan er det sundt at blive sparket, for alvor, naturhvis, så det batter noet, så man farer et stykke vej, lidt rask.

Store ideer er netop af den slag: de træffer vor sjæl som et spark en modgynde, så de ældre, sætige lag, der ligger nede og altfor godt gørmt, kan komme frem og gi deres beyyv med i form af nye, energiske tankedufte.

Spark – men hvor blir det af? Har jeg nu hævet mig så højt over menneskenes skorsteine, for at deres bønner og begæringer rog, som stiger op mod himlen – men ikke ret højt, ganske vist – skal h være at rive mig i næsen, har jeg nu gjort mig den ulejlighed – for der er jo en vis ulejlighed ved det, det kan jeg godt tilstå, når jeg er alene – at kravle herop, og så skal jeg være til nar for naturens roster, der ikke sier et muk til mig!

Hvad –? jo! Du vind dør, som drager hen over jorden, du gruber på din far menneskenes stemmer, deres beden, deres skælden og sukken, deres smasket og deres lovprisninger, deres jubel over

